

p. 197. Deinde est Sideroxylum Americanum, seu Lignum duritie ferrum æmulans, *Iron-wood* Barbadenfibus dictum Ligonis *Alm.* p. 346. *Tab.* 224. *f.* 2. & Obe *Oviedi* vocat Sideroxylum, seu Lignum ferrea duritie Americanum, folio subrotundo *Par. B. Pr.* quamvis perperam. Tandem in *Mant.* p. 172. Sideroxylum habet Sirinamense, Lentiscinis minoribus foliis, rachi media appendicibus aucta. Quæ omnes arbores diversi generis & diversæ sunt a nostra, cui quidem Sideroxyli nomen non magis competit, quam ceteris. Patet enim cuicumque ligno duro Sideroxyli nomen impositum esse, quod nomen velim certo cuidam generi posthac proprium esse.

Ceterum Africanum illud Sideroxylon, e quo baculos Hottentotti oleo ita indurant, ut ferro cædi nequeant, non est idem cum nostro, immo nec ullum ex supra memoratis huic respondet. Enimvero in *Hist. Jam. Vol. II. Tab.* 211. *n.* 2. figura est nostræ quadantenus plantæ similis, sed quoniam folia nimis venosa & acuminata magis pinguntur & dicuntur, cortexque albus & lævis dicitur p. 108. nobis autem in nostra fructus visus non sit, qui in illa baccæ exiguæ crocæ dicuntur, cum nostra eandem arborem esse non dixerim. Ceteroquin vocatur illa, Arbor baccifera foliis oblongis acuminatis, floribus confertim e foliorum alis erumpentibus, fructu minimo croceo.

SINAPISTRUM ORIENTALE TRIPHYLLUM,
ORNITHOPODII SILIQUIS TOURN. COROLL. INST.
 R. HERB. P. XVII. T. CCLXVI. F. 345.

A Pedali ad bipedalem nobiscum nascitur altitudinem, coliculis teretibus reëtis, dilute virentibus, pilis brevibus rigidiusculis obsitis & asperis, in quibus folia nascuntur graveolentia, oblonga, obtusa, pediculo femunciali aspero hærentia, terna in singulis pediculis, plerumque reflexa, utrinque pallide glaucescentia, aspectu glabra, sed tangenti subaspera, brevibus nempe crebrisque per margines pilis, sed vix, nisi in junioribus foliis, conspicuis obsita, e quorum alis alia minora nascuntur, e summis vero alis flores prodeunt parvi flavi, irregulares, singuli e singulis alis, tenuibus pediculis, horizontali situ locatis, hærentes, e perianthio parvo tetraphyllo regulari & quatuor petalis parvis obtusis, æqualibus, sed inæquali situ dispositis, conflati; inferius enim hiatus est, quem stamina occupant nonnihil inflexa, sena ad singulos flores, apicibus parvis croceis capitata, & embryo nonnihil incurvatus, qui procedente tempore filiqua fit subhirsuta, per maturitatem nodosa, Ornithopodio minori similis.

Annua est planta, æstate florens. Figura nostra ad plantam in fictili nutritam facta, ubi minor & minus ramosa nascitur, in solo vero libero altior & magis ramosa fit.

Buxbaum in *Plant: min. cognit. Cent. I. p.* 6. in agris circa Peram nasci refert. Descriptio ejus nimis est brevis, figura præter filiquas parum de ipsa planta monstrat.

SOLANUM AMERICANUM LACINIATUM,
SPINOSISSIMUM PAR. BAT. PRODR. P. CCCLXVIII.
 T. CCLXVII. F. 346.

SOLANI, cujus flores Borriginis floribus affimulantur, quatuor habemus species; duas veteres, & duas novas, aut minus saltem cognitatas.

Sesqui & bipedali plerumque hæc est altitudine, caule calamum olorum crassitie æquante, obscure rubente, ex tereti anguloso, frequentibus spinis albicantibus armato, ad genicula huc illuc inclinante & ramos in latera protensos spargente, ad quæ folia oblongis pediculis spinosis infidentia nascuntur, Acanthi instar divisa, sed minora, læte & saturanter viridia, utrinque glabra & nonnihil splendentia, venis albicantibus exarata, & ad venarum concursum utraque parte oblongis spinis albicantibus prædita, per margines etiam tenuibus spinulis in majoribus foliis obfita.

Flores sex septemve velut in spica brevi nascuntur, stellati & Borriginis florum instar expansi, colore violaceo tincti, quorum apices id peculiare habere videntur, quod magis, quam in aliis speciebus, ab invicem recedant. Ceterum apices oblongi lutei sunt, per brevibus staminibus appensi & stria secundum longitudinem ducta exarata. Calyces, spinulis crebris albicantibus obfiti, in quinque angusta segmenta ad medium usque dividuntur. Baccæ, quas rarius fert, oblongo-rotundæ sunt, ex viridi & albicante ab initio variegatæ, per plenam maturitatem vero ut se habeant, observare non licuit, quoniam superveniens frigus eas pessundedit. Et quoniam bacca, quam adjunxi, non admodum vegeta erat, calycemque marcidum habebat, non constat mihi de ejus forma; suspicor autem, ac in reliqua planta se habet, similiter spinosum, vel potius naturaliter magis ad baccas, quam reliquos flores, quibus nullus fructus succedit, spinosum esse.

Foliorum majorum pediculi duas tresve uncias longi, & longiores, quam figura nostra monstrat, quod ne Tabula nimis lata fieret, ita fieri debuit.

Dicitur Solanum annuum nigricans Virginianum spinosissimum, late se spargens, flore cæruleo, glabrum *Pluk. Alm. p. 351. Tab. 62. f. 3.* quo nomine breviter describitur in *Hist. Oxon. Part. III. p. 521. n. 14.* & sequentibus nominibus mentio ejus facta a *Rajo*: nempe *Planta spinosissima Virginiana, Borriginis flore Tradescanti Hist. Plant. Tom. I. p. 674. Tom. II. App. p. 1876.* & *Solanum pomiferum frutescens Africanum spinosum nigricans, Borriginis flore, foliis minus profunde laciniatis, spinis multo longioribus, majoribus & crebrioribus horridum Ibid. p. 1799. n. 15.* Comparat nempe Solano pomifero frutescenti Africano spinoso nigricanti, Borriginis flore, foliis profunde laciniatis *Herm. Hort. Lugd. Bat.* Minus bene autem Africanum vocat, & minus accurate pomiferum, cum bacciferum potius sit. Ceterum Africanum illud a nostro differt, quod perenne sit & foliorum processus atque sinus profundiores & rotundiores obtineat, minusque ramosum & sparsum sit.

F. 346.

Solanum Americanum laciniatum spinosissimum Par. B. Prodr.

SOLANUM AMERICANUM LACINIATUM

SPINOSISSIMUM PAR. PAT. PRODR. 1. COL. 179. 1793.

T. COL. 179. 1793.

SOLANUM

SOLANUM CAMBUCHEENSE. (L.) DC. *sp. pl.*
Echinatis Toxicaria.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Folia ovata, basi cuneata, margine serrata, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

SOLANUM CAMBUCHEENSE. (L.) DC. *sp. pl.*
Echinatis Toxicaria.

Herbarium Cambuchense, Ethiope, Schimper
his, tenui utriusque marginis pinnatis, nervis
pinnatis, subtus glabra, supra pubescentia. Inflorescentia
terminalis, racemosa. Corolla tubulosa, lobis quinque
obtusis. Antherae breviter exsertae. Ovarium
superioriter sessile, loculis duobus. Capsula
globosa, baccata, immatura viridi, matura nigra.

Solanum Campechiense, calycibus echinatis.

*SOLANUM CAMPECHIENSE, CALYCIBUS
ECHINATIS T. CCLXVIII. F. 347.*

FOLIIS & nascendi modo præcedenti speciei similis est hæc, sed differt, quod tota planta hirsuta sit, quod flores pallidiores & paullo minores sint, fructus autem major & non variegatus observetur, per maturitatem albus.

Ceterum pedali bipedalique nascitur altitudine, ramis in latera undique sparsis, qui licet satis longi evadant, tota tamen planta multum non affurgit, sed humilior manet, ramis crebris, ex tereti angulosis, virentibus, altera parte, qua Sol illabitur, obscure purpureis, crebris spinis, nunc subfuscis, nunc albicantibus, armatis.

Folia satis ampla sunt, varie laciniata, molli hirsutia ubique obsita, superne viridia, subtus e viridi albicantia, crebrioribus hac parte, quam superiore, spinis nunc albicantibus, nunc flaventibus obsita.

Flores duo tresve pediculo communi spinoso inhærent, pedicellis privatis tenuioribus nixi, mediocri magnitudine præditi, pallidi, colore nempe ex violaceo albicante præditi, quibus in perbrevibus staminibus apices insunt pallide flaventes, presse juncti, calyce excepti valde spinoso, spinis, ubi aëre liberiore gaudet planta, e fusco flaventibus, alias magis albicantibus, quibus bacca succedunt satis magnæ, ab initio viridantes, dein albicantes, lucidæ. Observari meretur quosdam flores esse masculos, quosdam foemineos, quod & in præcedenti & in nonnullis aliis Indicis Solani speciebus, quæ fructus rarius ferunt, similiter se habere suspicor. Ceterum flores foemini in hac specie maturius comparent & calyces habent magis spinosos; masculi post illos aperiuntur, calycibus minus spinosis inclusi: utrique in eodem pediculo communi nascuntur & staminibus, apicibus, stylo & embryone gaudent, ea differentia, quod apices foemineorum farina careant, embryone foecundo & stylo crassiore & longiore præditi, qui stylus & embryo in masculis breviores & tenuiores sunt, abortivi & cum floribus decidui.

Tota planta spinosa est, & peculiare porro huic speciei est, quod præter spinas ramuli & foliorum æque ac florum pediculi crebra lanugine obsiti sint.

Annua est planta, orta e seminibus a D. Houstoun ad finem Campechiensem lectis & communicatis.

*SOLANUM CAROLINENSE SPINOSUM,
BORRAGINIS FLORIBUS SPICATIS T. CCLXIX. F. 348.*

PEDALI & bipedali plerumque est altitudine, caulibus in ramos aliquot brachiatis, teretibus, hirsutis, spinis rarioribus, e viridi albicantibus, armatis, non recta protensis, sed ad genicula ex alterutro latere in alterum inclinatis, quibus folia adnascuntur oblonga, (palmari & sesquipalmari longitudine, latitudine duas tresve uncias æquante) quernis similia, nempe per margines rarius & irregulariter sinuata, processibus & sinibus non directe, sed oblique sibi respondentibus, tenui utrinque hirsutia obsita, venis obliquis, in processu excurrentibus, a quibus aliæ quædam minores prodeunt, exarata, simpliciter utrinque virentia,
spinis

spinis aliquot ad nervum medium, tam supina, quam prona parte, prædita, subter quæ e contraria, velut in aliis Solanis, caulium & ramorum parte pediculi nascuntur oblongi, in quibus utrinque flores satis longa serie (quinque & sex in unoquoque latere) nascuntur satis ampli, Borriginis florum figura, in quinque, subinde in sex segmenta divisi, coloris e violaceo dilutissime purpurascens, calyce excepti monophyllo, virente, hirsuto, in totidem, quot sunt floris lacinia, segmenta diviso, staminibus & apicibus præditi segmentorum floris numero respondentibus: staminibus quidem perbrevibus, apicibus vero sat longis & crassis, laxiuscule in umbonem coeuntibus, inter quæ stylus hæret tenuis simplex, capitulo viridi terminatus. Ceterum flores non e contrario, sed alternato situ utrinque locantur, e tenuibus oblongis & incurvis pediculis penduli, in spica veluti nutante dispositi. Fructus rarius nobiscum fert, ubi vero eos profert, bacca sunt rotundæ, Pisi majoris magnitudine, coloris per maturitatem lutei.

Perennis est planta, Junio & Julio florens, & postquam floruit, sub hiemem rami ejus denascuntur, qui dein vere renascuntur. Radix repens est.

A Solano pomifero frutescente Africano spinoso nigricante, Borriginis flore, foliis profundius laciniatis *Herm. Hort. Lugd. Bat.* differt floribus spicatis, fructu minore, quod non frutescat, & minus profunde laciniatum sit minusque spinosum:

Solanum annum nigricans Virginianum spinosissimum, late se spargens, flore cæruleo glabrum *Pluk. Alm. p. 351.* quod modo descriptum est, plurimum ab hac specie differt; nempe illud annum est, magis in latera sparsum, magis spinosum frequentius & magis profunde laciniatum, foliis glabris saturanter viridibus, floribus magis coloratis, paucioribus in eodem pediculo communi nascentibus:

An vero nostro idem, vel diversum sit, Solanum spinosum finuatis foliis Floridanum, Borriginis flore lacteo *Ejusd. Pluk. Amalth. p. 194.* hæreo. Color floris quidem variare potest, vel ex sicca, in qua perit, Plukenetio determinatus videtur. Si vero Juripeba mas *Pis. Libr. IV. C. 41.* suæ, ut vult Plukenetius, eadem sit planta, a nostra diversam crediderim, quoniam illius flores minores & minus spicati, folia autem spinosa picta non sunt; ut taceam foliorum figuram huic speciei exacte non respondere.

**SOLANUM INDICUM SPINOSUM, FLORE
BORRIGINIS** ICON. ROBERT. TAB. XXVIII. T. CCLXX. F. 349.

VARIORUM Florum, æneis Tabulis scite expressorum, Fasciculi duo sunt ab egregio artifice N. Roberto concinnati, alter (primus judico) absque, alter (secundus) cum anno, nempe 1676. quorum ille Tabulas unam & triginta, hic sedecim tantum continet, secundum exemplar Bibliothecæ Sherardinæ. Qui fasciculi, quoniam Libri rationem & jus non habent, in paucorum versantur manibus, & hæc causa est, quod figuram hujus plantæ, licet bene jam ibi depicta sit, hic exhibeam, eo magis, quod ad differentiam præcedentium specierum monstrandam, fere necessaria videatur.

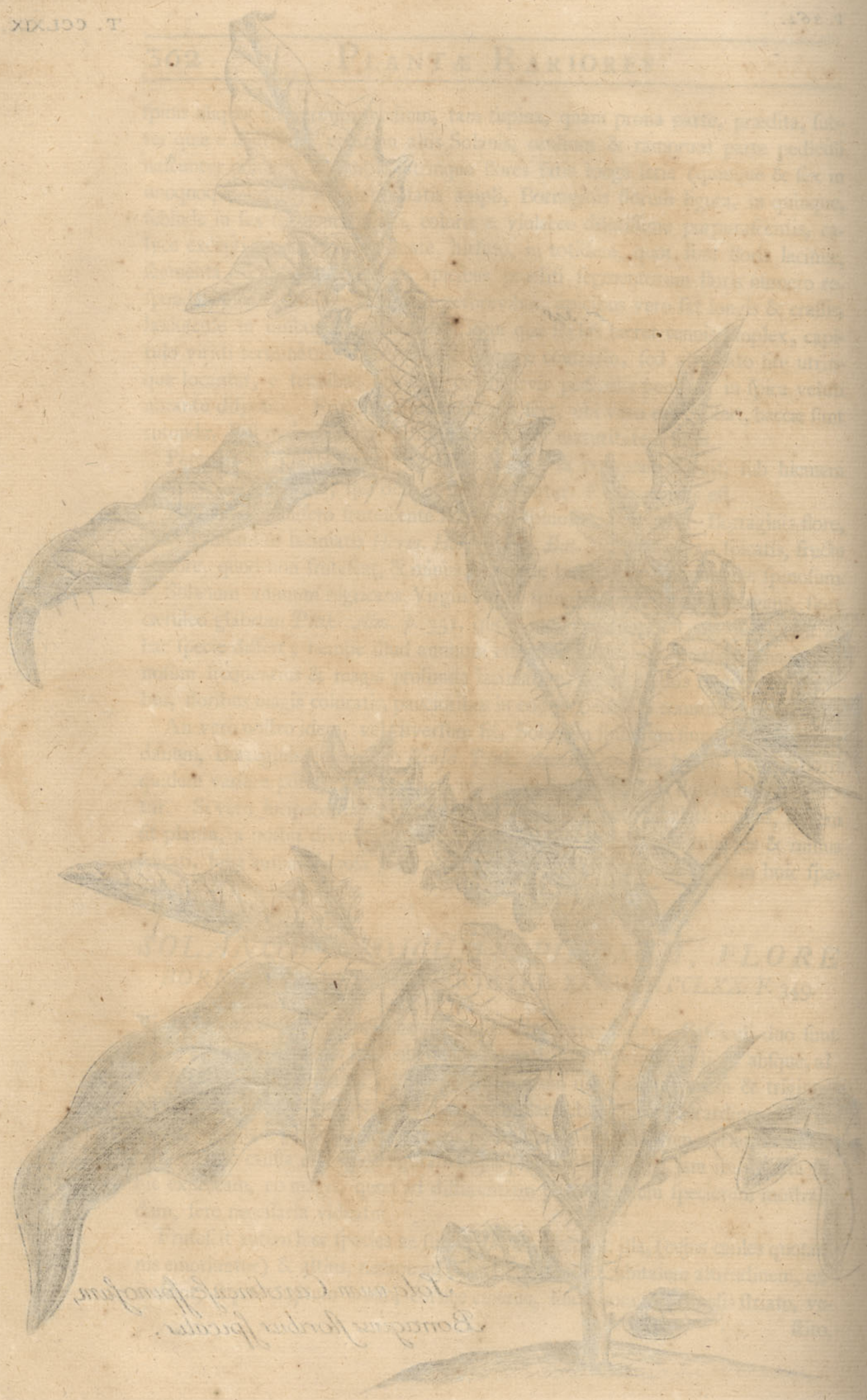
Frutescit autem hæc species ac sublignosa sit, fecus ac illa, (cujus caules quotannis emoriuntur) & altius, nempe ad cubitalem & sesquicubitalem altitudinem, crescunt, stipite digitum crasso, cortice cinereo, lineis nonnihil rimosis striato, vestito,

F. 348.

Solanum Carolinense spinosum,
Borraginis floribus spicatis.

PLANTAE RARIORUM

Borragina floribus speculatis
Solanum carolinense

FLORE
 SPECIES

XXIII. T.

303

SOLANUM ELAEAGNIFOLIUM
 PETALIS ANGIUS. HORTI ELTHAMENSIS. 1757

Solanum elaeagnifolium, L.
 Solanum elaeagnifolium, L.
 Solanum elaeagnifolium, L.

Solanum Indicum spinosum flore Borraginiis Ic. Rob.

stuto, e quo mox ab imo stolones nascuntur cubitales, juniores quidem recti, virentes, vetustiores vero & ipse caulis distorti fiunt, subvirescentes & lineis cinereofuscis distincti, spinis subfuscis brevioribus & fere rarioribus, quam ipsa folia, obfiti; folia autem nec ipsa spinis admodum abundant, eas vero ad nervum & venas, supina præcipue parte, habent pallide virentes.

Ceterum folia plana sunt, longa satis & lata, per margines, præcedentis instar, sed profundius, sinuata, latiora etiam & obtusiora, ab initio, juniora nempe, tomentosa & subincana, dein vero simpliciter virentia, subtus nonnihil pallidiora, satis crassa & valde hirsuta (proprie tamen eo tempore non tomentosa) nempe pilis creberrimis tecta, sed adeo brevibus & tenuibus, ut non tam visu, quam tactu percipiantur. Observandum folia in ramis vetustioribus minora, & flores etiam minores esse, figuram autem nostram stolonis junioris esse. Observandum etiam in figura Roberti, licet folia minora exhibeantur, flores tamen plerosque nimis magnos (quosdam licet in eadem planta minores) esse factos, & folia, ut spatium Tabulæ accommodarentur, non plana, sed varie inflexa exhiberi.

Flores Julio & Augusto mensibus plures aliquot, (quinque sexve) pediculis oblongis communibus innascuntur, præcedenti plane similes, sed magis colorati, nec tam frequentes in spica æque longa dispositi, Borriginis figura & specie, sed majores, pentagoni, stellati, versus margines crispati, coloris e caruleo purpurascens, calyce excepti hirsuto, in quinque angusta reflexa segmenta diviso. Florum pediculi & stolones superiores, item juniores, tenuibus floccis villosis aspersi sunt. Porro florum pediculi nunc spinosi sunt, ut Robertus pingit, nunc spinis destituti, cujusmodi figura nostra exhibet.

Fructus nobiscum nondum tulit, pyriformes autem procul dubio sunt, quoniam femina e Barbadosensi Insula, nomine *Batchelor's Pear*, i. e. Pyri juvenilis, pluries delata sunt, quo minus dubium est, huic idem esse, Solanum Americanum perenne subincanum, fructu pyriformi longiore *Pluk. Alm. p. 350. Tab. 225. fig. 6.* quæ figura est ad siccam facta, & tam folia, quam flores, nimis parva exhibet.

Solanum Barbadosense spinosum annum, fructu aureo rotundiore, Pyri parvi inversi forma, & magnitudine *Ej. Pluk. Ibid. Tab. 226. fig. 1.* præter differentias in nomine recensitas, foliis latioribus & magis pilosis, feminibus nigricantibus, quæ in nostro albescunt, ab eo differt.

Ceterum *Tournefortius in Inst. Rei Herb. p. 149.* hujus speciei synonymum facit, Solanum foliis & caule spinosis *Morif. Hort. Reg. Bles.* At *Morisonus* radicem per terram longe lateque repentem tribuit, quod in hac specie non fit, prior autem Carolinensis species radicem repentem habet, cui proin synonymum illud melius tribuitur.

SOLANUM BAHAMENSE SPINOSUM,
PETALIS ANGUSTIS REFLEXIS T. CCLXXI. F. 350.

E Baccis e Providentia insula, Bahamensium primaria, acceptis, enatae sunt plantæ, caulibus rectis, non ramosis, pedibus & sesquipedalibus, foliis oblongis, parum sinuatis, Castaneæ fere similibus, vestitis, quæ folia & caules spinis innumeris oblongis horrida erant, prouti figura num. 1. notata demonstrat.

Secundo tertiove anno fruticuli facti sunt bipedales, caulibus rectis, digitum minorem crassitie æquantibus, foliis fere viduis & spinis rarioribus, tenuioribusque obsitis, cortice e cinereo virente vestitis, qui superiore parte in plures ramulos (num. 2.) abibant virentes, teretes, spinis plerumque carentes, subinde tamen spinis aliquot virentibus præditos, tenui furfurea lanugine obsitos. Folia in his ramulis figura multum a prioribus abludebant; nam non tantum breviora & minorera erant, sed & minus profunde sinuata, minus etiam spinosa, præsertim inferiore parte; qua nullæ plerumque spinæ comparebant, superiore vero crebriores quidem sunt spinæ, sed minime tam frequentes, nec æque longæ, ac in juniorum plantarum foliis erant. Color his spinis subfuscus, folia vero supina parte atro-virent, & subhirsuta porosaque sunt, prona pallidiora, dilutius nempe virescentia, glabriora & minus punctata. Et quamvis folia sint subhirsuta, nulli tamen in iis pili observari possunt.

Flores in ramulorum parte superiore veluti spicatim digesti nascuntur plures, parvi, e cæruleo colore dilute purpurascens, in quinque oblonga, angusta segmenta ad basim usque divisi, quæ mox a prima explicatione posteriora versus flectuntur, in quorum medio apices in columnam oblongam angustam coeunt, croceam, staminibus brevissimis hærentes.

Fructus nobiscum nondum perfecit, baccæ autem ex America missæ rotundæ erant, pisi minoris magnitudine, e croceo rubentes, in quibus semina latebant subrotunda, compressa, quæ figura quinta, tertia vero & quarta baccæ designatæ sunt. Junio & Julio floruit.

SOLANUM BONARIENSE ARBORESCENS,
PAPAS FLORIBUS T. CCLXXII. F. 351.

QUUM primum nobis natum esset hoc Solanum, cubitali saltem & sesquicubitali erat altitudine, sequenti vero anno, (in Hibernaculo enim repositum perennabat) ad quatuor usque cubitorum altitudinem pervenit, caule recto, non multum ramoso, pollicem inferius crasso, superiora versus tenuiore, foliis ab imo ad summum usque vestito alternis, crassiusculis, parum hirsutis, quin fere glabris, Hyoscyamo vulgari tam magnitudine, quam figura proxime similibus, superne atro-viridibus, inferne pallidioribus, nervo medio albicante, unde venæ obliquæ procedebant, distinctis, nullis spinis obsitis, quibus & carent rami & caulis pars superior, media vero & ima ejus pars spinas hinc inde obtinebant rariores, breves, recurvas, Rosarum spinis similes, sed minores, nec adeo rigidas. Observasse tamen memini caules nullis spinis præditos, præsertim in natu majoribus plantis, in quibus & caules foliis nudati sunt, arboreamque faciem planta induit.

Ceterum in summis caulibus & eorum ramis, qui numerosi non sunt, flores nascuntur Solani tuberosi florum specie & figura, candidi, ad basim segmentorum levi flavedine tincti, per margines fimbriati, in medio vero & per suam superficiem sulculis rectis & rugis obliquis exarati, quorum umbonem formant quinque apices oblongi crocei, brevibus staminibus hærentes, leniter nutantes, medium stylum, ut in aliis, circumstantes. Plures autem ex eodem pediculo communi nascuntur flores, umbellatim veluti digesti, ab initio, nolarum instar, penduli, angulosi & sulcati,

F. 350.

Solanum Bahamense spinosum, petalis angustis reflexis.

Solanum Bahamense

F. 351.

Solanum Bonariense arborescens, Papas Floribus.

T. CCLXXII

1804

1804

Botanicum. Botanicum. arbor. arbor. arbor.

Faint, illegible text at the top of the page, likely bleed-through from the reverse side.

PLANTAE ...
Faint text identifying the plant species, possibly including a Latin name and a reference to a botanical work.

Faint text at the bottom of the illustration, likely a Latin name or description.

Long block of faint text at the bottom of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Solanum dulcamara Afric. foliis crassis hirsutis.

cati, postea, ubi explicantur, magis erecti. Pediculus flores sustinens, non e foliorum alis, sed ex contraria parte, situ non adverso, sed vel paullo humiliore, vel paullo superiore egreditur, ceu & in aliis Solani speciebus contingere observatur. Fructus subnascuntur globosi, virides ab initio, per maturitatem lutei, pulposi, dein succosi, in quatuor loculamenta divisi, in quibus latent plurima semina orbicularia, compressa, quæ seorsum ad num. 2. ad 1. vero & 3. baccæ transversim sectæ designantur.

Septembri mensē floruit primum anno 1727. dein sequenti anno maturius, tertio anno, Junio mensē flores dedit, eosque paullo minores, folia etiam tunc, ceu in plerisque arboribus & arborescentibus plantis fit, minora facta erant, minusque profunde laciniata, ab Hyoscyami foliorum figura non parum abludentia: caules recti, foliis carentes, lignosi, cortice e fusco obscure violaceo nigricanteve vestiti, spinulis tenuibus raris subinde obfiti, plerumque vero iis destituti, ramorum summitatibus subinde etiam spinis brevibus aduncis armatis: florum pediculi ex adversa foliorum pediculi parte tum nascebantur. Talis status plantæ figura altera minore ad dextram representatur.

E baccis a specimine sicco, *Buenos Ayres* delato, decerptis, nata fuit hæc species.

Ex omni Solanorum familia nullum est quod huic comparari queat, præter Solanum scandens aculeatum, Hyoscyami folio, flore intus albo, extus purpureo *Plum. Cat. p. 4.* quod tamen multis modis a nostro differt, nempe caulibus scandentibus aculeatis, foliis spinosis, florum colore & eorum segmentis angustioribus.

SOLANUM DULCAMARUM AFRICANUM,
FOLIIS CRASSIS, HIRSUTIS T. CCLXXIII. F. 352.

NON ita multi sunt anni, ex quo in Bataviam, & inde in Angliam pervenit nova hæc Solani species, Africanæ originis, ex Promontorio Bonæ Spei primum, ut videtur, transmissa. Mox postquam in Hortum Elthamensem illata fuit, flores sub æstatis finem tulit plures, in pediculis huc illuc tortis velut umbellatim in summis ramulis dispositos, Dulcamaræ vulgari similes, sed majores, nutantes & conniventes, nec nisi ad meridiem explicatos, dilutiores, coloris e violaceo pallidioris purpurei, apicibus in medio coëuntibus croceis, minus, quam in vulgari, cuspidatis, ipsis etiam florum segmentis minus, ac illius, acuminatis, nec illius instar reflexis. Ramorum summitates in plures pediculos abeunt dichotomice divisos & subdivisos, e quibus flores pendent pleraque diei parte, ut dictum, conniventes. Ramuli versus summitates, ubi flores oriuntur, angulosi sunt & asperi, inferius teretes, hirsuti & minus asperi. Flores postquam præterierunt, embryones eorum mox una marcescebant & nobis fructum observandi spem eripuerunt.

Folia in ramis floridis minora, utrinque acuminata & integra sunt, in ramis autem floribus destitutis majora & basi latiore prædita observantur, vel integra & subrotunda, inferiora nempe, vel angulata, superiora nempe, hederaceis non absimilia, quæ in figuræ margine num. 1. & 2. seorsum adpicta sunt. Utraque satis crebra alterna serie disponuntur, crassa, rigida & hirsuta, pilis creberrimis undique

undique obsita, sed adeo brevibus, ut tactu potius, quam visu percipiantur, utrinque viridia, hinc inde obscure purpurascens. Venæ superficiales paucae a nervo medio oblique procedunt.

Plantis quinquennibus & sexennibus stipites erant pedem alti, pollicem crassi, nodosi, lenti, cortice rugoso & rimoso, ex fusco & cinereo nigricante, id est obsoleto colore vestiti: rami pedales & bipedales plures in summo caule nascebantur horsum versus positi & sibi implexi, lenti etiam, villosi, obscure virentes, in quibus folia nascebantur, quorum figura modo descripta est, coloris in ramis floridis viridis superne, inferne nonnihil pallidioris, in ramis reliquis vel viridis obscurioris, vel ex viridi & obscure purpureo mixti.

In Hibernaculo reposita planta tota hieme folia retinet, ut solent pleraque plantæ Capenses, præsertim frutescentes.

Folia & cortices gustati ex amaro acre sapiunt & in subdulce quid desinunt; tota etiam planta facie & habitu ad Dulcamaram magis, quam ad alias Solani species, accedit, unde Dulcamaram vocavimus.

SOLANUM ANNUUM HIRSUTIUS, BACCIS LUTEIS BOB. HIST. OXON. PART. III. P. DXX. N. III. T. CCLXXIV. F. 353.

UBI non tantum, sed & a Rajo, sub Solano lanuginoso hortensi seu vulgari simili *Hist. Plant. Tom. I. p. 672. n. 3.* breviter describitur, & uterque a Morgano habuisse, & de loco natali sibi non constare refert; asserit autem Bobartus distinctam esse hoc Solanum speciem, & e seminibus idem semper resurgere, nec in aliud mutari, quod & in Horto Elthamensi per plures annos comprobatum.

Tota planta molliter hirsuta & pilosa est, rami præsertim extremi pilis longis obsiti & hinc lanuginosi fiunt, tenui ab ipsis caulibus violacea tinctura translucens, quin & ipsi flores tenuem ad margines & exteriori parte lanuginem habent. Ceterum flores, quam vulgaris speciei, aliquanto majores & tota etiam planta illa major & robustior videtur. Caules nunc erecti, nunc & plerumque humiliores sunt, & ramos in latera reclinatos spargunt. Baccæ ab initio obscure virent, per maturitatem crocæ (sordidius tamen) fiunt, non exacte rotundæ, vulgaris instar, sed oblongæ, quibus semina continentur compressa, albicantia, pelliculam, ubi maturefcunt, pellucantia. Folia superne obscure virent, subtus pallidiora sunt, Alkekengi Virginici facie & figura.

Æstate floret, sub autumnum baccas & semina maturat & perit. Plukenetius Alm. p. 349. spontaneum in Anglia interdum se offendisse refert.

SOLANUM GUINEENSE, FRUCTU MAGNO, INSTAR CERASI NIGERRIMO, UMBELLATO BOERH. IND. ALT. PART. II. P. LXVIII. N. XVII. T. CCLXXIV. F. 354.

A Cubitali ad bicubitalem nascitur altitudinem, caule crasso, nonnihil anguloso & ad angulos spinis hinc inde brevibus obtusis obsito, erecto & non multum ramoso & sparso, foliis Belladonnæ similibus, glabris, (quamvis pilos quosdam

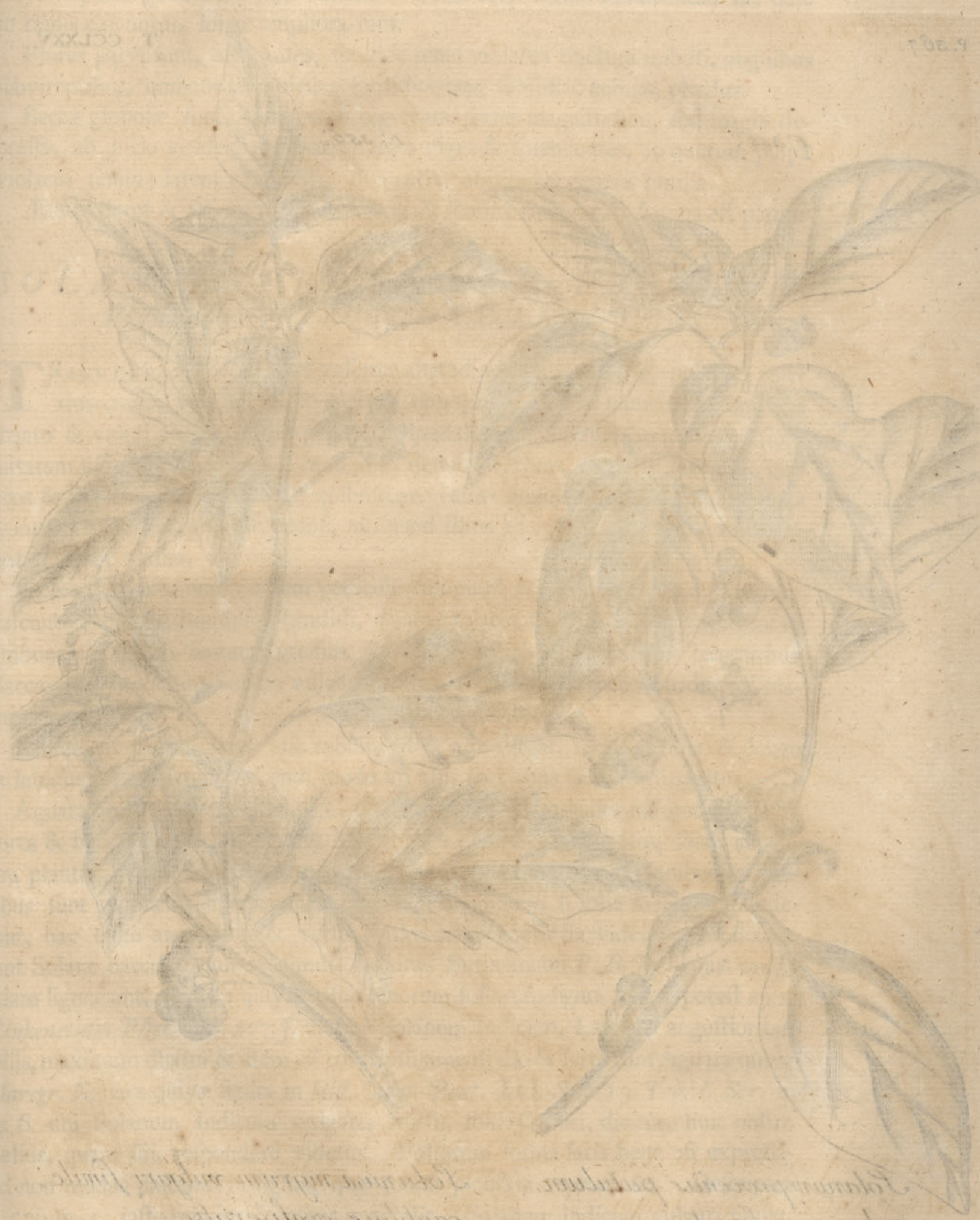
Solanum annuum hirsutius, baccis luteis Bob.

Solanum Guin. fructu magno instar Cerasi nigri: umbellato Boerh.

Johnum minimum fistulosum, Jacq. in Linn. Bot.

A Cubiti...
 non...
 quidam

Tabacum glaberrimum L.
caulis castaneus, folia ovata, lobata, glabra, nervi venosi, basi cuneata, apice emarginata, mucosa, siccitate crispata, in aqua calida molliora, in aqua frigida duriora, in aqua vitæ dulciora, in aqua vitæ aspera, in aqua vitæ aspera, in aqua vitæ aspera.

Tabacum glaberrimum L.
caulis castaneus, folia ovata, lobata, glabra, nervi venosi, basi cuneata, apice emarginata, mucosa, siccitate crispata, in aqua calida molliora, in aqua frigida duriora, in aqua vitæ dulciora, in aqua vitæ aspera, in aqua vitæ aspera.

1807

1807

F. 355.

F. 356.

Solanum procerius patulum,
vulgaris fructu.

Solanum nigrum vulgari simile,
caulibus exasperatis.

quosdam tenues in superiori parte emittant) saturatim viridibus, subtus pallidioribus & plane glabris seu pilis destitutis. Folia cauli medio adnascuntur, iis, quæ in ramis nascuntur, longe ampliora sunt.

Flores parvi sunt, albicantes, subinde tenui violacea tinctura imbuti, unguibus subvirentibus, umbone seu apicibus fordidioribus, subfuscis nempe, præditi.

Baccæ globosæ sunt, Cerasorum nigrorum pæne magnitudine, sed magis depressæ, ab initio virides, per maturitatem nigrae & splendentes, in quarum pulpa violacea semina latent compressa, albicantia, aliis hujus generis similia.

Æstate floret & sub auctumnum baccas & semina maturat. Annua est planta.

SOLANUM PROCERIUS PATULUM,
VULGARIS FRUCTU T. CCLXXV. F. 355.

TRICUBITALI & amplius nascitur altitudine, caule robusto, pollicem inferius crasso, virente, tereti glabro, non spinoso, lineis nonnihil exstantibus striato & veluti anguloso, qui pedali & bipedali a basi distantia in ramos ad summitatem usque abit, & singuli rami alios denuo emittunt, similiter virentes, glabros & spinis destitutos, lineis quibusdam veluti angulatos, quibus folia adnascuntur glabra, integra, Guineensi, nisi quod illius ad ipsos caules longe ampliora sint, similia, glabra, virentia.

Flores sub auctumnum eidem pediculo communi tres, quatuor & quinque in nascuntur, parvi admodum, candidi, diluta violacea tinctura imbuti, apicibus in umbonem parvum flavum pressim junctis, staminibus brevissimis hærentibus. Baccæ dein succedunt Solano vulgari similes, rotundæ, ab initio virides, ad maturitatem nigrae.

Annua est planta, licet satis robusta sit & alte surgat, ramis patulis & longe in latera protensis, quo nascendi modo ab aliis speciebus facile distinguitur.

Aguara quiya *Marcgr. Lib. I. C. 26*: eundem quidem habet nascendi modum, flores & baccas similes, sed caules *Marcgravo* describente lignosos, secus ac nostra planta. Verum quæ apud nos annuæ, perennes sæpe in regionibus calidioribus sunt plantæ & lignescunt, crederemque eandem, si folia melius responderent, hæc enim angustiora & versus basim magis contracta videntur, similiaque sunt Solano baccifero vulgari simili, maximo Surinamensi *P. B. Pr.* cujus caules etiam lignescunt, Aguara quiyæ instar, quorum foliorum figura videri potest apud *Plukenetium Phyt. Tab. 227. f. 2.* ubi Solanum Indicum, Laurinis angustioribus foliis, maximum dicitur & idem est cum Surinamensi illo & forte cum Aguara quiya *Marcgr.* Aguara quiyæ figura in *Hist. Oxon. Part. III. Sect. 13. Tab. I. Ser. 2. fig. 6.* ubi Solanum Indicum vulgare fructu, foliis Capfici, dicitur, huic nostro melius, quam illi, respondere videtur. Foliorum forma satis bene est expressa, sed non modus nascendi in figura, quæ totam plantam repræsentat. Descriptio p. 520. n. 5. justo brevior & nimis generalis. Solanum Indicum vulgare simile, sed procerius, floribus albis parvis *Pluk. Alm. p. 349.* nostro etiam idem videtur.

*SOLANUM NIGRUM VULGARI SIMILE,
CAULIBUS EXASPERATIS T. CCLXXV. F. 356.*

A Præcedenti specie differt, quod non tam alte affurgat, & minus ramosum ac patulum fit, foliis superioribus sinuatis, mediis & inferioribus laciniatis & non raro Lycopi instar incis, floribus nonnihil majoribus & magis violaceis, caulibus magis angulosis & ad margines seu angulos exasperatis modiceque spinosis.

Annua est planta e Virginia delata: Septembri & Octobri mensibus floret & fructus maturat.

Flos ab initio, ubi primum explicatur, violaceus est, dein pallidior fit, postea albescit: umbo flavus: baccæ rotundæ, ab initio virides, per maturitatem nigræ. Folia glabra saturanter virent, inferius ampliora, Stramonii non absimilia, quo fit, ut credam, huic idem esse, Solanum Officinarum folio laciniato Stramonii, flore parvo albo, acinis nigris *Boerb. Ind. Alt. P. II. p. 67. n. 7.*

In *Hist. Oxon. Part. III. p. 520. n. 2.* Solanum baccis rubris phœniceisve, caulibus modice spinosis, describitur & vulgari ceteroquin simile dicitur; at nostri baccæ atræ sunt, & hac de causâ nigrum vocavimus.

SPERGULA MULTIFLORA, FOLIIS INFERIORIBUS SAPONARIÆ, SUPERIORIBUS BEHEN SIMILIBUS T. CCLXXVI. F. 357.

EX radice perenni caules profert sesqui & bicubitales, digitum minorem versus basim crassos, teretes, læves, glaucos, ad genicula nodosos, ab imo ad summum usque brevibus intervallis ramosos, ramis ad singula genicula singulis, juxta primarium caulem prodeuntibus & de parte in partem aliam spectantibus, qui dein in alios dividuntur & subdividuntur, binaria & terna divisione & subdivisione, nempe quando ramuli in florum pediculos abeunt, ternaria divisio & subdivisio observatur.

Ceterum florum pediculi tenues sunt & in omnem partem sparsi, quibus flores insident numerosi, ab initio, præsertim antequam plene explicantur, purpurascetes, dein pallidiores & tandem candicantes. Singuli autem flores e quinque oblongis integris petalis constant, quibus stamina respondent pro petalorum numero duplicata, apicibus albicantibus capitata. Stylus bicornis embryoni insidet in medio petalorum locato, qui in vasculum abit tenerum membranaceum & simplex, subrotundum, seminibus subrotundis Papavereis repletum, coloris per maturitatem subfusci. Calyx cylindræus non est, sed floresentiæ tempore expansus, in quinque lacinias ad basim usque divisus, unde & ex situ ac ramificatione florum, eorumque figura rosacea, hanc plantam Spergulæ esse speciem colligitur.

Folia inferiora subhirsuta sunt, ex glauco virentia, Saponariæ familia, sed crassiora, superiora angustiora fiunt, glabra & glauca, Behen vulgari familia, quæ vero florum pediculis subjiciuntur, perangusta & tandem plane capillacea fiunt.

Inferiora

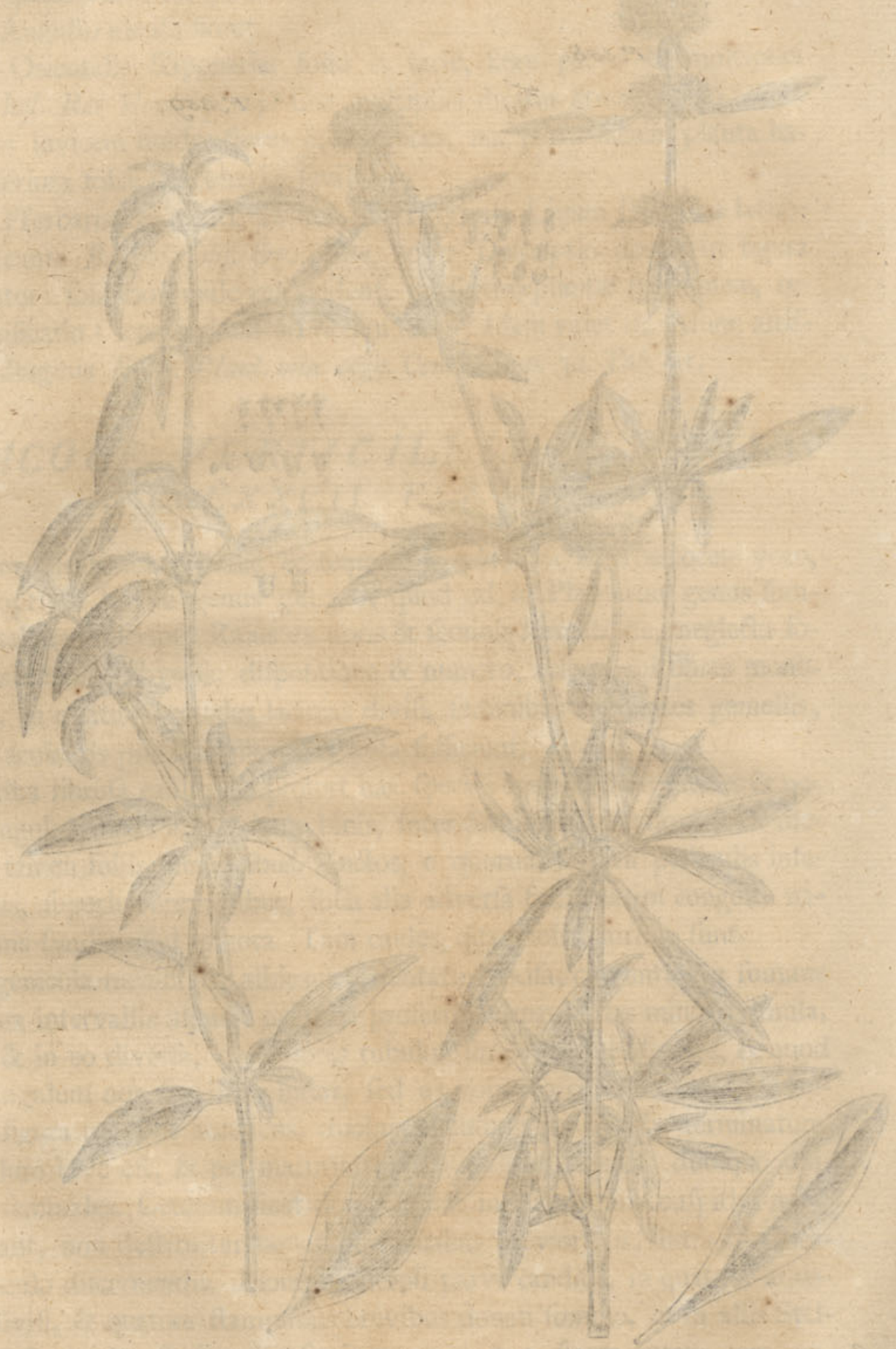
*Spergula multiflora, foliis infe-
rioribus Saponariae, super Behen similibus.*

Verbena multiflora folia nuda
 nomine Japoniae Imperatoris

T. 2000

1800

Verbena officinalis L. *Verbena officinalis* L.

Spermacoce verticillis globosis. *Spermacoce verticillis tenuioribus.*

Inferiora folia non multum a foliis inferiori geniculo in Tabula nostra appictis differunt. Embryones, vascula & semina seorsum, nempe figura prima embryones, secunda & tertia vascula integra, quarta vasculum maturum, quod ex rotundo tetragonum, quadrivalve fit, quinta semina, sexta vasculum transversim sectum appicta sunt. Augusto mense floret.

Est *Lychnis Orientalis Saponariæ* folio & facie, flore parvo & multiplici *Tourn. Coroll. Inst. Rei Herb. p. 24.* Cur multiplici dicatur flore, ignoro; sunt enim omnes sibi invicem similes flores & simplices, nec porro faciem planta habet, præter inferiora folia, *Saponariæ* similem.

Considerent *Herbariæ* rei periti, an huc referri queat, *Linum sylvestre latifolium* flore albicante *Barrel. Obs. 670. Icon. 1002* Descriptio deest: in figura flores desiderantur: folia non male respondent, præsertim plantæ spontaneæ, respondet & ramificatio: icon videtur ad siccam facta. Idem valet de *Aline altissima*, folio *Plantaginis* *Buxb. Plant. min. cogn. Cent. III. p. 32. Tab. 61.*

SPERMACOCE VERTICILLIS GLOBOSIS T. CCLXXVII. F. 358.

A Seminis aculeati forma hanc & sequentem plantam *Spermacocen* voco, qua proprium herbæ genus designo, quod ad id *Plantarum* genus summum, quod *Stellatas* inscripsit *Rajus* ex floris & seminis formatione, neglecta foliorum, ab illis nonnihil diversa, dispositione & numero, refero, cui flores monopetali tubulosi, in quatuor æquales lacinias divisi, feminibus insidentes gemellis, mucronatis & aculeatis pro characteristica nota sufficiunt.

Ex radice alba fibrosa cauliculos profert hæc species erectos, dodrantaes & pedales, quadrangulos, foliis ad genicula binis, inter *Saturejæ* & *Hyssopi* folia mediis, *Hyssopi* tamen foliis similibus, cinctos, e quorum alis in pediculis inferioribus longioribus, superius brevioribus, folia alia adversa fasciculatim congesta nascuntur, reliquis similia, sed minora. Tam caules, quam folia, hirsuta sunt.

Caules ad genicula membrana albicante, dentatim incisa, cinguntur, in summis vero ramulis ex intervallis aliquot capitula proferunt *Sanguisorbæ* minoris æmula, sed candida, & in eo diversa, quod flores tubulosi sint, *Aparines* similes, & quod semen quadrangulum non sit, illius instar, sed ex rotundo compressum, *Valerianellæ* arvensis figura proxime accedens, duobus in summitate unculis terminatum. Semen gemellum læve est, & per maturitatem ab invicem secedit, duosque continet nucleos feminales. Ceterum licet duæ tantum in hoc semine cuspides nudo oculo appareant, non destituitur tamen aliis duabus brevioribus, intra has locatis, armato oculo discernendis. Flores numerosi parvi candidi, in quatuor æquales lacinias divisi, & quatuor staminibus brevibus donati summo, ut in aliis *Stellatis*, insident semini bicuspidi; quæ semina num. 1. 2. 3. flores autem cum embryonibus num. 4. 5. 6. seorsum exhibentur: num. 7. folium inferius separatim designatum est.

Æstate floruit nobiscum hæc species, nata ex feminibus prope fluvium *Gambiam* in *Africa* collectis.

Non novi aliam huic similem plantam, quam *Scabiosam Jamaicensem* *hyssopifoliam*

foliam, seu Globulariam capitulis ad genicula, foliis plurimis, stellatim ambientibus, verticillatam *Pluk. Alm. p. 336. Tab. 58. fig. 6.* seu Pulegium fruticosum erectum, verticillis densissimis *Sloan. Cat. Fam. p. 64. Hist. Vol. I. p. 170.* Eam vero ob folia verticillos stellatim ambientia, quod in nostra, si juniora erumpentia demas, non æque fit, eandem non dico; Quodsi eadem fit, differentia a specimine filvestri, ubi omnia strigosiora magisque conjuncta, & figura ad siccam minus exacte facta, procedit.

SPERMACOCE VERTICILLIS TENUIORIBUS

T. CCLXXVII. F. 359.

FOLIA hujus, quam præcedentis, latiora, magis aspera & nonnihil breviora sunt, ad basim in pediculum breviora, si modo pediculus dici mereatur, contracta: caules teneriores sunt, flores minores, staminibus non, ut in illa, extantibus, sed intra floris tubulum latentibus & prope inconspicuis, semina vero crassiora, tumidiora & subhirsuta, in quatuor pæne æqualia cornicula terminata. Porro ad genicula in alterutro saltem latere ramuli juniores enascuntur, cum in illa furculi æquali longitudine bifariam divaricentur, quibus medius interhæret ramus, verticillis in hac specie tenuioribus seu minus globosis, crebrioribus vero & longiore distantia nascentibus.

Flores pusilli candidi sunt, regulares, in quatuor lacinas divisi, Aparines floribus similes, summo semini infidentes & calyce exiguo quadrifido excepti. Genicula, antequam flores & semina compareant, membrana pilosa succinguntur, quæ dein ad seminum augmentum disparet. A pedali ad bipedalem nascitur altitudinem. Tam hæc, quam illa inodora est; illa porro insipida, hæc vero nonnihil acredinis herbaceo saporis commixtum habet.

Num. 1. & 2. flores extracti & naturali magnitudine paullo majores, num. 3. & 4. naturali magnitudine & cum suo calyce exhibentur: num. 5. semen fere maturum, (ubi ita cohæret, ut unum & integrum videatur) num. 6. nonnihil hians, num. 7. maturum & capsulæ bilocularis instar hians, num. 8. seminis nucleus, qui subrotundi sunt, sistuntur: num. 9. folium ex inferioribus, quæ licet, quam prioris, latiora sint, in extremitate tamen magis acuminata sunt, seorsum designatum est.

Æstate nobiscum pluribus annis floruit & semina perfecit, cumque folia protulerit semper eadem, figuraque nostra non majora, cumque specimina sicca habeamus in Carolina lecta, quibus folia non tam latiora, quam potius angustiora sunt, vero videtur simile, diversam esse plantam, quæ dicta fuit, Anonymos Americana foliis Parietariæ scabris, floribus albis, ad foliorum ortum vix conspicuis *Pluk. Alm. p. 33. Tab. 136. f. 4.* Mollugo Americana Parietariæ folio *Vailant Boerb. Ind. Alt. p. 148. n. 3.* cujus plantæ sicca folia, præterquam quod latiora sint, multo, quam nostræ, scabriora observantur. Plurimum autem huic accedit & forte eadem est, Aparine paucioribus foliis, semine lævi *Sloan. Cat. Fam. p. 50. Hist. Vol. I. p. 145. Tab. 94. fig. 5.*

Nec multum differre videri posset, Muriguti *Hort. Mal. Tom. X. Tab. 32. p. 63.* Alsinæ affinis planta Indica, flore candido *Commel. Not. Ibid. p. 63.* eadem

tamen

P. 371.

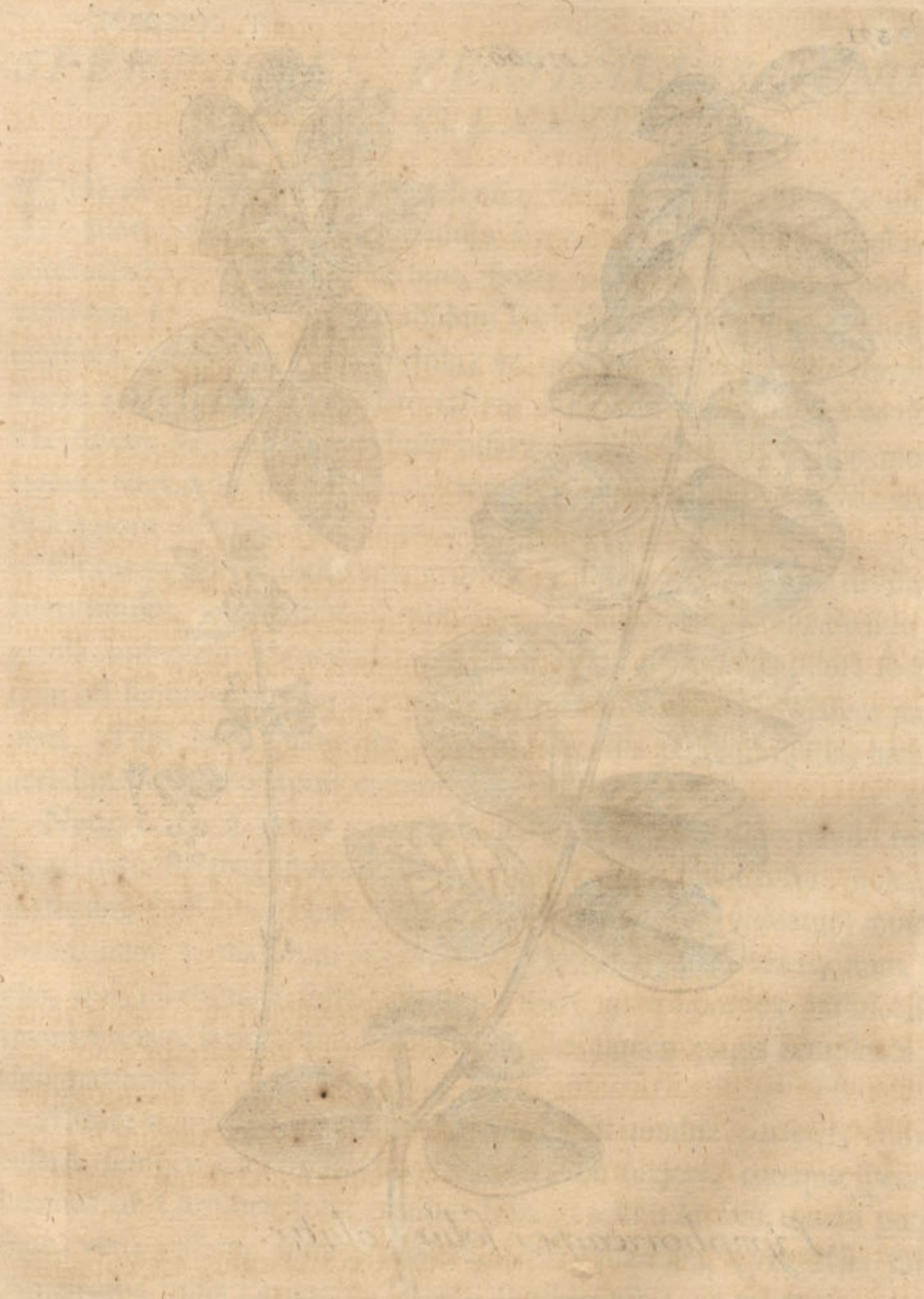
F. 360.

T. CCLXXVIII.

Symphoricarpos foliis alatis.

PLANTS IN GERMANY

Verbena officinalis

tamen planta non est, ob vascula, ut dicitur, polysperma. Est in Phytophylacio Sherardino planta a Cunninghamo missa, cum descriptione ejus accurata, quæ observationem Horti Malabarici quoad vascula polysperma confirmat, quare nemo eandem, immo nec hujus generis speciem credere debet.

Sunt vero in Phytophylacio Sherardino duæ aliæ hujus, ni fallor, generis species: altera foliis subrotundis scabris, membrana genicula succingente latiore & capsulas occultante: altera foliis oblongis glabris, capsulis ad genicula grandiusculis, binis tantum, oblongis, striatis & in vertice foliatis: utraque Americanæ videtur originis.

Ceterum plantæ hæ, ut supra demonstratum, foliorum numero & situ, quin & floribus verticillatim dispositis, a reliquis Stellatis non parum recedunt. Enimvero cum non alia, in quam æque commode recipi queant, Plantarum Classis pateat, ex floribus & seminis formatione admittendæ erunt. Cui generi adscribi meretur, *Aparine supina pumila*, flore cæruleo *Tourn. Inst. R. Herb. p. 114.* seu *Rubeola arvensis repens cærulea C. B. Pin. p. 334. Prodr. p. 145.* quæ seminis formatione a reliquis Stellatis plane differt, & cui hac de causa peculiare genus olim adscripsi in *Cat. Giff. App. p. 10. & 96.* quod *Sherardiam* dixi. Quoniam vero eodem pæne tempore, vel potius paullo ante me ex *Verbenis nodifloris* & aliis quibusdam Indicis longius spicatis novum *Sherardiæ* genus instituit *Vaillant*, homonymiæ vitandæ studio aliud huic generi nomen quæsi, cujus ex flore & semine dicta *Rubeola* vera species est, licet capitulis radiatis, foliis & nascendi modo nonnihil diversa & reliquis Stellatis herbis similis magis sit. Ceterum quam ex *Heliotropio Africano frutescente*, *Antirrhini minoris folio*, flore albo *Hort. Maur.* *Sherardiam* instituit *Pontedera* in *Epist. ad Guil. Sherard. Comp. Tab. Bot. subnexa*, ad *Chenopodii* genus cum *Boerhaavio Ind. Alt. Part. II. p. 267.* non incongrue referri potest.

SYMPHORICARPOS FOLIIS ALATIS

T. CCLXXVIII. F. 360.

SYMPHORICARPOS nobis est plantæ genus, floribus monopetalis, regularibus campaniformibus, in quinque laciniis divisis, calycibus monophyllis quinquefidis exceptis, sub quibus fructus nascuntur carnosus, globosus, figura & magnitudine pæne flores *Arbuti* referentes, in quatuor loculamenta, semina cartilaginea subrotunda continentia, divisi: adde flores & fructus e foliorum alis dense congestos nasci, & inde huic generi nomen adscivi.

Hujus generis una tantum species mihi nota est, quæ fruticulus est cubitalis & bicubitalis, ab imo ad summum usque ramosus, ramis in latera oblique vergentibus, subfusco cortice vestitis, quo colore & extremi ramuli gaudent, graciles, tenui villo obsiti, quibus folia adnascuntur ex oblongo rotunda, *Chamæceraso* dumetorum similia, sed minora & e pluribus pinnarum (ad decem & amplius paria) conjugationibus constantia, superne viridia, inferne subglauca, tenui lanugine obsita, subhirsuta, venis obliquis exarata, e quorum alis superioribus plures nascuntur flores deorsum positi & alis plerumque protecti, fasciculatim congesti, ex albedo herbacei, monopetali campaniformes, in quinque segmenta breviter ad me-

dium usque divisi, calyce vix conspicuo, in quinque exiguas lacinias diviso, basi sua excepti, qui calyx & flos summo insident embryoni subrotundo virenti, qui dein in fructum abit purpurascens, mollem, non pulposum, globosum, floris Arbuti effigie, obiter angulosum, in quatuor loculamenta divisum, in quibus duo tantum, nempe in majoribus loculamentis, deprehendi femina subrotunda, in singulis loculamentis singula, altera parte (interiore videlicet) plana, altera (exteriore nempe) elevata, candida, cartilaginea, Milii grani magnitudine. Procul dubio autem quatuor naturaliter singulis fructibus insunt semina, quæ non omnia, ut nec ipsi fructus omnes, ad maturitatem pervenire solent. Ceterum fructus, florum instar, congregati sunt & pediculis destituti. Stamina singulis floribus quinque breviter sunt, flores non egredientia, quibus insident apices parvi pallidi, ex herbaceo flavicantes.

Quoad fructificationem non parum habet similitudinis cum Cuscuta, sed in Cuscuta flos & calyx embryonem in sinu suo fovet. Differt etiam Cuscuta in eo, quod fructus ejus per maturitatem transversim abscedat, in duo tantum loculamenta, Plantaginis instar, divisus; membrana nempe intermedia vasculi lateribus non annectitur, sed libera in medio hæret & cum ipsis seminibus elabitur, ut proprie bicapsularia non sint Cuscutæ & Plantaginis vascula.

Augusto mense floret, Januario & Februario mensibus fructus maturat. Planta est Americæ Septentrionalis incola, & ex Virginia primum in Angliam illata fuit, unde & nostras hiemes facile tolerat.

Numero primo ramus cum floribus junioribus & foliis parte supina, secundo parte prona cum floribus explicatis, tertio fructus maturi in furculo foliis, quæ eo tempore decidunt, destituto, quarto fructus dissectus, quinto flos seorsum, sexto femina utraque parte exhibentur.

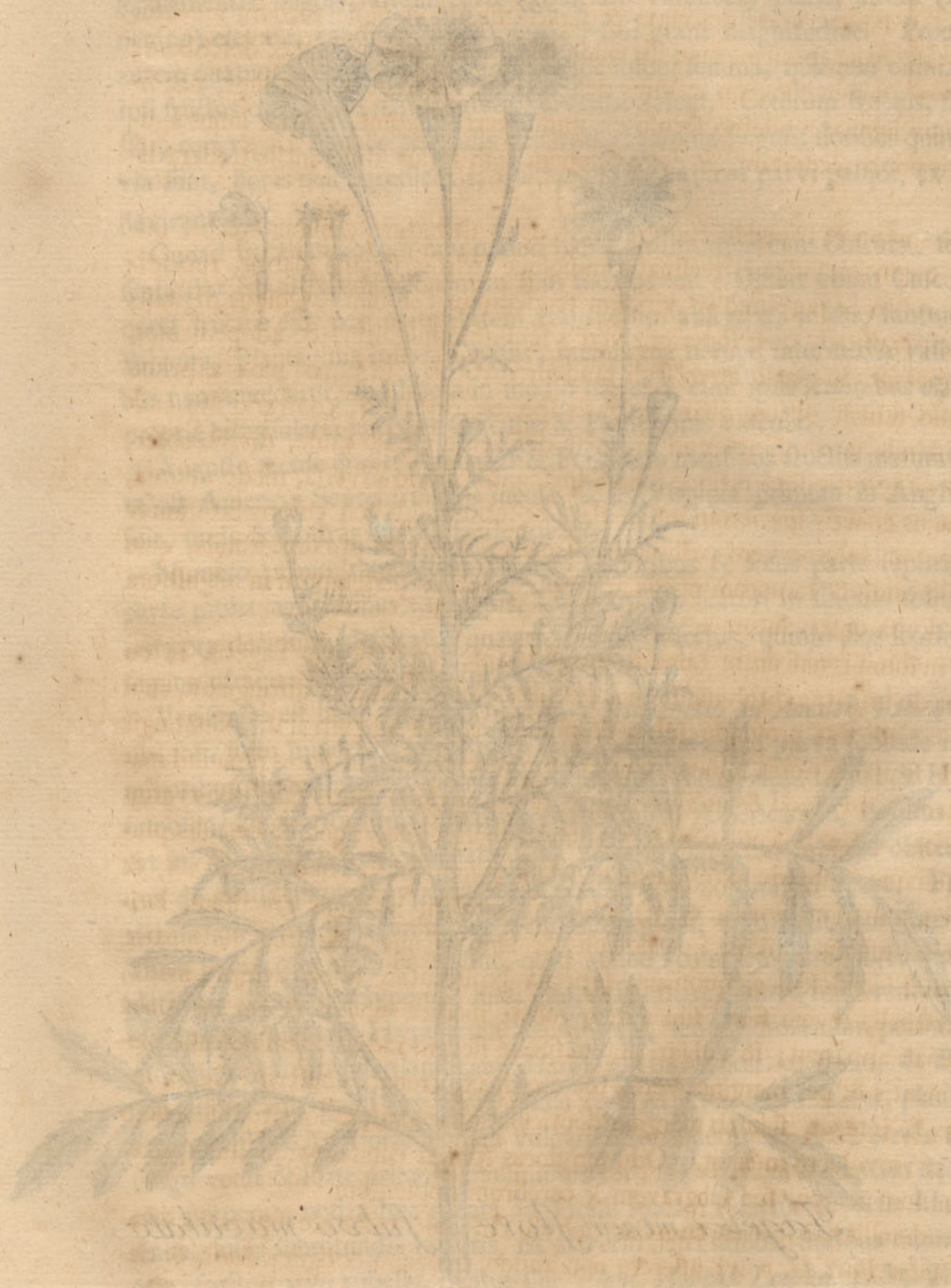
Verisimile est hanc plantam figurari a *Plukenetio in Amalth. Tab. 420. fig. 6.* ubi folia justo minora (a ficca) facta sunt, quamvis æque parva subinde in ramulis minoribus observentur. Quin & ipse Plukenet. folia ampla tribuit & *Hypericum ramosum* amplioribus subrotundis crenatis foliis, Americanum, floribus luteis vocat in *Mantissa p. 104.* Crenata folia minime sunt, sed subinde obiter sinuata; qua de causa autem *Hypericum* inscribat, nemo non mirari debet. Flores eum vidisse non credo, alias enim pingi curasset, quod si vero vidit, cur luteos vocat? Tales enim non sunt, & si sint, quid attinet commemorare flores luteos, cum plerisque omnibus *Hypericis* lutei flores familiares sint. (Immerenter enim antecedentem plantam *Hypericum latiore folio*, seu *Androsæm perforatum* elegans, flore carneo *Marilandicum Mant. p. 104.* vocari existimo, & *Plukenetio* non nisi ficcam, quod vel figura ipsius *Tab. 419. num. 6.* testatur, plantam fuisse visam existimo.) Forte nomen vulgare Hortulanorum, *St. Peter's wort*, quo vulgo venit & forte primum transmissum fuit, appellationi isti ansam dedit. Ceterum perperam nostra hæc planta ad Vitem Idæam refertur & *Vitis Idæa Carolina*, foliis subrotundis hirsutis, ex adverso nascentibus, floribus minimis herbaceis, fructu parvo rubello, dicitur *Cat. Plant. Hortul. Londin. p. 85. Tab. 20.*

TAGETES

F. 361.

Tagetes minor, flore subvo maculato.

Verbena officinalis

*TAGETES MINOR FLORE FULVO
MACULATO T. CCLXXIX. F. 361.*

AGETES vulgaris, cujus flos minor est, quam alterius cujusdam speciei, quæ majore & pallidiore gaudet flore, licet ab aliis pridem satis accurate descripta & depicta sit, ita ut supervacuum videatur hanc speciem, quæ illi valde similis, de novo cudere & describere; tamen quoniam in illius descriptione quædam omissa sunt, nec figuræ antiquæ lignæ moderno sæculo ex omni parte placent, nostræ hujus figuram, quam potui accuratam, & descriptionem cum ipsius differentiis tradere liceat.

Bipedali autem & tripedali assurgit hæc species altitudine, caulibus erectis, minus sane, quam in vulgari, reclinatis minusque sparsis, striatis glabris, rubentibus, vel e rubro & purpureo in viridem tendentibus colorem. Quibus digitalis ad basim est crassities, quæ superiora versus sensim imminuitur, & ad pediculos, qui flores gestant, in gracilitatem styli tandem vertitur. In ramos mox a primo ortu, paullo tamen altius, quam vulgaris species, dividitur, contrario situ enascentes, subinde tamen simplex in brachia, deficiente medio caule, divisio observatur, quibus pro divisuræ ratione folia adnascuntur modo adversa, modo alterna, aliarum hujus generis specierum instar alata & ferrata, glabra, coloris saturanter viridis superne, inferne vero pallidioris, Tanaceti foliorum proxime æmula, quæ quo fastigio caulis & ramorum magis appropinquant, eo pedetentim in angustiora segmenta divisâ observantur.

Flores in summis nascuntur ramulis, magnitudine fere vulgaris Tagetis, in eo notabiliter diversi, quod fulvum florem maculæ oblongæ puniceæ distinguant, cum illius semiflosculi toti profunde fulvo & puniceo colore insigniti sint. Contingit aliquando, si planta ramis minus luxuriare deprehendatur, ut flores nonnihil majores nascantur, id quod & in aliis plantis simili modo tractatis fieri observatur. Ceterum flores e semiflosculis octo & pluribus frontatis integrisque & flosculis plurimis in quinque, subinde in sex lacinias divisâ componuntur, quorum & illi, & hi (vid. figura marginalis 1. 2. & 3.) seminibus insident oblongis gracilibus, laciniiis foliaceis teneris albidis, qua flosculis & semiflosculis nectuntur, terminatis. Integros dixi semiflosculos, quoniam, si pressâ explicentur, tales, dempto medio sinu superficiali, revera sunt, sibi autem relictî modice sinuati & per margines obiter crenati apparent; in vulgari autem specie florum radius e semiflosculis plerumque sinuatis & per margines vere, tenuiter licet, crenatis constat. Calyx ipsis simplex & integer, summo margine denticulatus, secundum longitudinem vero fulcatus, pro involucro inservit. Odorem flores spirant eundem cum aliis speciebus, jucundum nempe, sed subgravem & cerebrum opplentem.

Num eadem sit hæc species, cum Caryophylli Hispanici varietate septima & octava *Col. Ecphr. Part. II. p. 47.* asserere non audeo, quoniam & figura deest, & descriptio adeo brevis est, ut dubios nos relinquat. Ea vocatur a *C. Baubino Pin. p. 133.* Tanacetum Africanum minimum, sericea hirsutia obsitum, formato nomine ex descriptione Columnæ. Cui speciei idem videtur Tlapalcotli Coaxochitl,

chitl, Caryophyllus Mexicanus quintus *Hist. Mex. p. 156*. Minima nostra species dici nequit, hirsutiam autem & villositatem veram nec in hac, nec in alia specie me adhuc observasse memini, nisi mollem quendam florum aspectum, telam holericeam referentem, quo vulgaris præcipue minore flore puniceo donata species superbit.

E feminibus Mexicanis nata floruit Novembri mense, anno 1727.

Dodonæi relatu Tagetes vulgaris ex Africa, ubi plerisque locis sponte nasci refert, primum in Europam inuenta, quando nempe Carolus V. Rom. Imperator apud Tunetum celebri potitus esset victoria, unde Africani & Tunetensis floris denominatio ei contigit. Expeditio autem illa Africana incidit in annum 1535. *Dodonæi* vero *Historia Plantarum Gallica* prodiit anno 1557. & Belgica prima editio paucis retro annis. Decem autem circiter annis ante *Dodonæum*, nempe anno 1542. hujus floris mentionem fecit *Fuchsius Hist. p. 47. 48.* ubi ejus figuram satis bonam exhibuit & Tagetem Indicam nuncupavit, quo nomine, misso improprio Tanaceti, Caryophylli Indici & Floris Africani, ad hoc genus ab aliis distinguendum usus posthac *Tournefortius*. Tagetis vero nomen, ut *Fuchsius* refert, primo adhibuit *Apulejus*, & pro Tanaceto designando eo usus est; posterius vero missa Tagetis appellatione, Tanacetum vocarunt eam herbam, quæ vulgo Tanaceti nomine nota est. *Fuchsius* autem natales hujus plantæ non recenset, sed in hortis coli refert. Equidem prima hujus plantæ notitia incidit in expeditionem illam Africanam, sed cum *Dodonæus* incerto nitatur Auctore, nec ad nostra usque tempora, quantum memini, de natalibus Africanis quicquam certi quis tradiderit, quidni Americanæ potius originis esse credamus, cum reliquas ejus species novi Orbis inquilinas esse ex *Historia Mexicana* constet.

Dodonæus porro infamem fecit hanc plantam, & venenosæ qualitatis participem, dum non tantum in puero, qui flores mandere inceperat, labia inflata vidit, sed & feles, quibus flores cum calycibus recenti caseo permixtos dedit, mox inflatas & mortuas conspexit. At *Historiæ Mexicanæ Commentatoribus* non omnia venena judicantur, quæ bestias interimunt, nec quæ pueris, teneræ nempe ætati, os inflant, adultis ideo noxia censentur. Sane enim *Piper*, *Arum*, *Angelica*, *Helenium* &c. multo magis urunt, nec tamen egregia esse medicamina desinunt. Mihi quidem folia & flores hujus speciei gustanti ea calida & aromatica visa, labia tamen & fauces illæsa reliquerunt, nec nisi levem quendam suburentem in lingua sensum impresserunt. Quidni ergo credamus ventriculo conferre, mensëm & urinam ciere & sudores elicere, liberare obstructa, & vitiis hepatis succurrere hujus generis plantas, ut in *Historia Mexicana* asseritur.

TAGETES MULTIFLORA, MINUTO FLORE

ALBICANTE T. CCLXXX. F. 362.

TAM in fictili, quam solo libero reposita insignem hæc nova Tagetis species altitudinem adepta est, ad decem & undecim usque pedes in fictili, longiorem vero extra id proceritatem nascens, caulibus robustis, brachialem pæne in solo, nonnihil minorem in fictili crassitiem versus radicem acquirentibus, rectis, rigidis, teretibus, glabris, coloris rubentis, in quibus folia ab imo ad summum usque

P. 374.

F. 362.

T. CCLXXX.

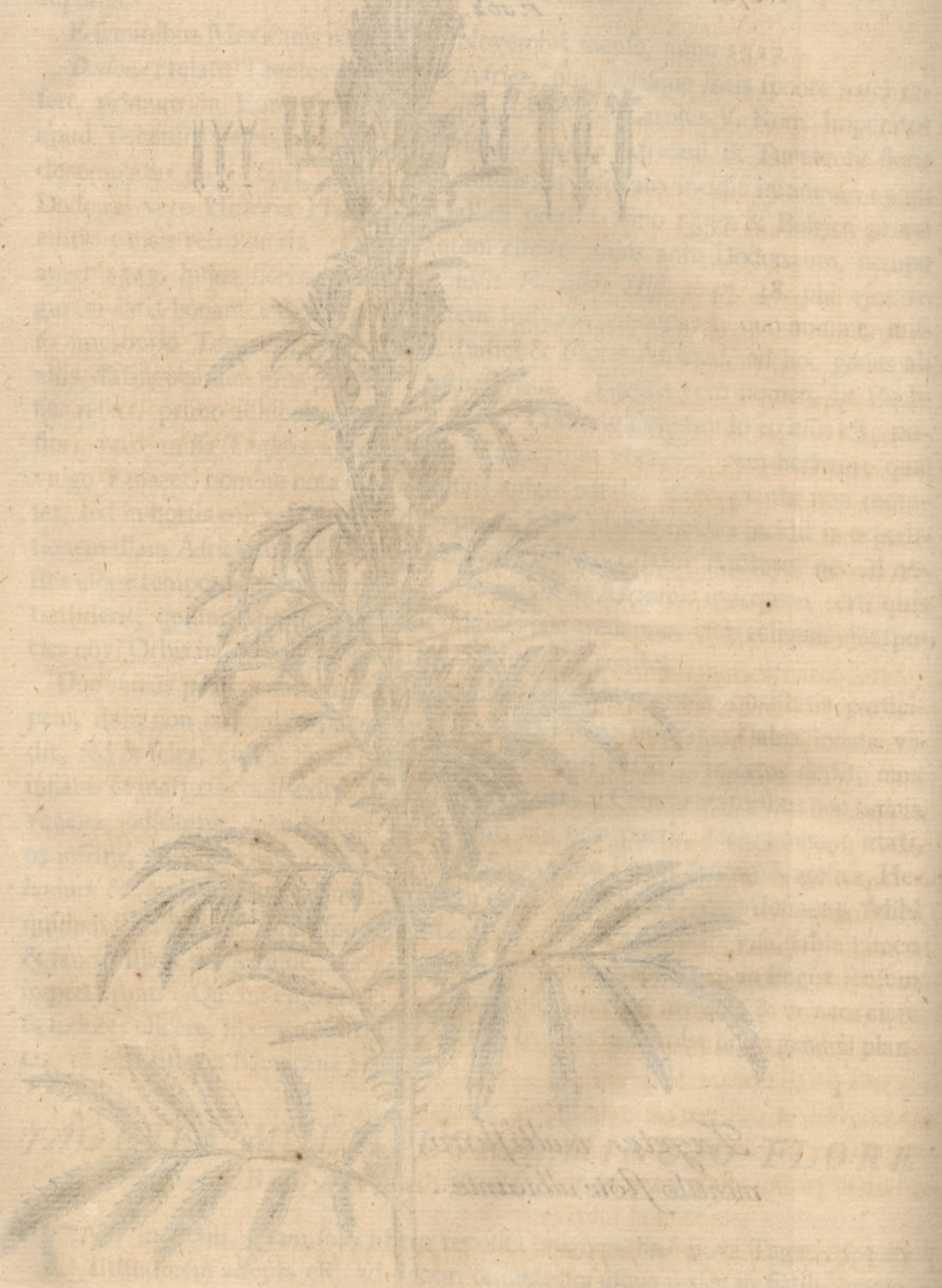

Tagetes multiflora,
minuto flore albicante.

1711. Caryophyllus... 1712. ... 1713. ...

XXXIII

1713

1713. Caryophyllus... FLORE

1714. ... 1715. ... 1716. ...

que nascuntur, quam in aliis speciebus minora, glabra, eodem, ni fortiore, odore graveolente prædita.

Caulium & ramorum summitates in spicam longam (pedalem & longiorem) excurrunt, quæ spica ex floribus e foliorum alis umbellatim velut nascentibus composita est, quorum pediculis minuta foliola, ceu ligulæ, hinc inde apposita sunt. Calyces integri, oblongi, tubulosi, glabri sunt, in tres & quatuor minutas lacinias in summitate divisi, non striati, sed læves & æquabiles, e tereti triquetri, lineis brevibus fuscis variegati & veluti punctati. Flores valde parvi sunt, e flavescente albicantes, quorum radius e duobus, tribus aut quatuor parvis semiflosculis, nunc bifidis latiusculis, nunc trifidis angustiusculis constat, quorum sinu continentur flosculi minuti, discum non superantes, & vix prominentes, luteoli, in quinque exiguas lacinias divisi, utriculo farinifero & stylo bifido recurvo donati, nullis vel cassis seminibus insidentes, semiflosculi autem utriculo carent, soloque stylo recurvo, ceu alii Compositi flores, gaudent, & seminibus insident oblongis gracilibus, compressis, per maturitatem nigricantibus, quatuor vel quinque filamentis, (tribus brevioribus & duobus longioribus) exsuccis albidis foliaceis terminatis. Seminibus nullæ squamæ appositæ vel interpositæ sunt. Figuris marginalibus 1. 2. 3. flores aliquot, 4. semiflosculi, 5. & 6. flosculi, 7. 8. & 9. semina seorsum designata sunt.

Ceterum proceritate, floribus minutis & eorum nascendi modo tam peculiaris est hæc Tagetis species, ut solo titulo ab aliis distinctam nemo non agnoscat, quare eam cum aliis comparare & differentias enumerare superfluum foret.

Sero, & sub auctumni finem, cum aliæ Tagetis species fere defloruissent, floruit anno 1728. Nata fuit e seminibus e speciminibus siccis extricatis; hæc vero specimina attulit ** Mylam Chir. e Bonariensi agro, quorum quædam pedalem tantum, alia bipedalem longitudinem obtinebant; & quamvis regio illa valde fertilis sit, in horto tamen in majorem multo altitudinem excrevit.

Lectores judicent utra, vel an non utraque huc referri queat, Tagetes Chiliensis exiguo flore, & Tagetes Chiliensis flore minimo *Feuill. Obs. Phys. Tom. III. Hist. Plant. Med. p. 64.* de quibus sequentia tradit: „Ces deux plantes n'ont rien de singulier, qui puisse les faire distinguer des autres especes, que la petitesse de leurs fleurs: celles que porte la premiere de ces plantes, sont longues environ de quatre lignes, sur une ligne d'épaisseur, évasées de deux à trois lignes, & couronnées de cinq demifleurons. Les fleurs de la seconde ont à peu près la même longueur; mais elles n'ont pas plus d'une ligne d'épaisseur, & leur calice n'est débordé que de deux demifleurons oppozés. Elles sont l'une & l'autre extrêmement chaudes. Les Indiens en mangent au retour de leur pêche, pour se rechauffer.” Figura desideratur.

TELEPHIASTRUM FOLIO GLOBOSO
T. CCLXXXI. F. 363.

SUNT mihi Observationes quædam Botanicæ a Vaillantio provectæ, in quibus ad Telephii *Tourn.* genus, aliud annotatum reperio genus, quod Telephiastrum vocat. „Huic calycem tribuit bifariam, mitræ instar divisum: capsulam
C c c c c „simplicem

, simplicem triangularem, e cuius basi placenta surgat, feminibus undique onusta, qua per maturitatem ab apice ad basim usque in tres partes æquales dehiscat." Itaque calyce præcipue a Telephio, cuius calyx in quinque segmenta dividitur, a Portulacea vero, quod flos summo fructui non infideat, & quod calyx vasculo non connascatur, quodque vasculum per transversum non aperiatur, differt hoc genus, quæ differentiæ, pro novo genere inferendo, omnino sufficiunt. Hujus vero generis species facit Vaillant, Telephium maritimum Sedi folio, flore rubello *Inst. Rei Herb. p. 248.* & Portulacam Africanam sempervirentem, flore rubicundo *Hort. Amst. Part. II. p. 177.* Illud vocat, Telephiastrum maritimum Kali folio, flore rubello; hanc, Telephiastrum Africanum sempervirens, Sedi majoris folio.

In Horto Elthamensi a pluribus annis planta colitur a Portulaca illa non parum diversa, quam, sive nova planta, sive ejus saltem varietas fit, hic describere & iconem exhibere operæ pretium duxi.

Hæc ex radice fibrosa, paucos saltem, unum nempe alterumve profert cauliculum, non repentem, sparsumve, sed oblique surrectum, aut humi saltem reclinatum, quadrantalem aut trientalem, non aut parum ramosum, calami olorini crassitie, carnosio-lignosum, cortice vestitum lævi, cinereo aut squalide fusco inferius, superius virente, in quo folia nascuntur crebra, alterna serie juxta se orientia, cauli temere absque pediculis adnascencia & facile decidentia, (Sempervivo plane dissimilia) crassa valde & succulenta, longitudine & latitudine fere eadem (semunciali & unciali) crassitie ad latitudinem dimidiata, inferius crassiora & rotundiora, (per vetustatem rugosa) in superiori cauliculi parte minus crassa, superficie lævi (non splendente) coloris e viridi subglauco pallidioris, avenia, punctis crebris virentibus (a substantia cellulosa & porosa) notata, succo viscido acido, in fila ductali, referta.

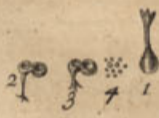
In quibus cauliculis furculi Julio & Augusto mensibus nascuntur palmares, teretes virentes, glabri, aphylli, nunc simplices, nunc bifurcati, in quorum summitatibus flores successive explicantur amœne purpurei, in quinque petala ad unguem usque divisi, petalis nunc æqualiter, nunc nonnihil inæqualiter explicatis; duo enim petala superiora tantum fere spatii occupant, quantum tria inferiora, quo non obstante, cum differentia levis sit, regulares & pentapetali censendi sunt flores. Embryo (figura marginali prima) in medio flore hæret subrotundus, qui in simplici cavitate (figura secunda & tertia) plura continet semina (figura quarta) parva subrotunda; quale autem vasculum futurum esset, observare non licebat, quoniam mox cum flore (non deciduo) embryo emarcescebat. Stylus embryoni infidet in tria candida apiciformia corpuscula desinens, & circa embryonis basim stamina oriuntur plura, apicibus croceis capitata: Calyx subvirescens sub flore locatur, non deciduus, duobus foliis cuspidatis constans.

Portulacam Africanam sempervirentem, flore rubicundo *Hort. Amstel. P. II. p. 177. fig. 89.* memini nascentem vidisse, ramulis procumbentibus, foliis confertioribus, nonnihil sulcatis, (Sempervivo tamen non multum similibus) non æque crassis; nostra autem minime tam ramosa & tam procumbens est planta, flores minores & minus, ac illius, pingitur, regulariter expansos habet, furculi floridi nobiscum semper erecti sunt, folia crassiora sunt, saporis acidi, illius vero caulium & foliorum

P. 376.

T. CCLXXXI.

F. 363.

Telephiastrum folio globoso.

